

Astronauten op Terschelling

Als op Oerol locatie en inhoud elkaar versterken, levert dat pure magie op – zo bleek bij ‘Wij, de verdronkenen’ en ‘Firebird, een lichtsymfonie’. Terschelling maakt alweer overtuigend zijn naam waar als mooiste podium van de Lage Landen en ver daarbuiten.

FILIP TIELENS

De 38ste editie van Oerol is een zonnige – en dat is ooit al anders geweest. Voorlopig geen decors die worden opgeslokt door het wassende water van de Waddenzee of rukwinden van tien beaufort waartegen acteurs moeten opboksen. In het openingsweekend was het onmogelijk om niet betoverd te worden door het samenspel van natuur en cultuur, zeker bij valavond wanneer de ondergaande zon een roze gloed drapeert over Terschelling.

Daar deed ook *Wij, de verdronkenen* (*****) zijn voordeel mee. Vlak achter een duinheuvel aan de noordkust, naast een betonnen vlakte met vrachtwagens, trok het muziektheatergezelschap Walpurgis uit Mortsel een rudimentaire scheepswerf op. Een verhoogd toneel van bijeengetimmerde planken, met podiumelementen die op drift kunnen slaan, vormt het decor voor een epische vertelling die drie generaties en zeven wereldzeeën bestrijkt.

Zwierige volksopera

Regisseur Judith Vindevogel loopt al elf jaar rond met het idee om *Wij, de verdronkenen* van de Deense auteur Carsten Jensen te bewerken voor theater. Nu het eindelijk zover is, valt op hoeveel deugd die rijpingstijd het project heeft gedaan. Met ook Kloppend Hert uit Gent en de anarchistische muzikanten van het Nederlandse BOT aan boord, weet Walpurgis een knap *gesamtkunstwerk* te creëren van deze moderne *Odyssee*.

Vooraf visueel en auditief is het snoepen. Vindevogel vond originele theatrale vertalingen voor moeilijk te verbeelden scènes zoals een verdrinking, een bacchanaal dat uitmondt in een bloedbad of een zee van klapprozen. Ook de eclectische muziekmix is sterk: chansons staan naast dronken zeemansliederen, kleinkunst à la Spinvis naast topzware opera-aria's. De grenzen tussen acteurs en muzikanten vervagen in deze zwierige volksopera, die niet alleen muziek puurt uit cello, xylofoon en vleugelpiano, maar ook uit een hamer, hark en kletsend touw.

De encenering slaagt bijzonder goed in het voelbaar maken van de zeemansziel, maar heeft als neveneffect dat het verhaal wat naar de achtergrond verdwijnt. De reductie van 600 boekbladzijden tot anderhalf uur muziektheater leidt tot personages zonder veel 'vlees', al staan de zeelieden sowieso symbool voor zoveel meer 'verdrunkenen'.

De volgende haven waar *Wij, de verdronkenen* in augustus aanmeert, is trouwens die van het dorpje Marstal op het Deense eiland Ærø, waar auteur Jensen zijn verhaal situeert. De Belgische première is voor december op Wintervuur in Antwerpen.